

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 14:

Statsministerens redegørelse af 16. december 1986 om forebyggelse af kriminalitet.

(Redegørelsen anmeldt 16/12 86. Redegørelsen givet 16/12 86. Beslutning om forhandling 17/12 86).

Forhandling

Ole Espersen (S):

Vi havde her i Tinget den 16. januar 1986 en udmærket kriminalpolitisk debat, som jeg tror at stort set alle var særdeles godt tilfredse med. Det var vi, fordi debatten viste – og det gjorde den i øvrigt på baggrund af et par gode bemærkninger fra statsministeren i nytårstalen – at der tilsyneladende var bred enighed om, at det, der spiller den måske væsentligste rolle vedrørende kriminalpolitikken og ønsket om at forhindre kriminalitet, er helt andre ting end selve straffesystemet. Det er sociale og kulturelle forhold osv. På den baggrund må man måske nok konstatere, at den redegørelse, vi i dag skal debattere, er lidt skuffende.

Vi vedtog den 16. januar sidste år at bede regeringen udarbejde redegørelser for de socialpolitiske, kulturpolitiske, uddannelsespolitiske, bolig- og byplanpolitiske samt retspolitiske initiativer, som efter regeringens opfattelse i særlig grad ville kunne nedbringe kriminaliteten. Det var ganske bevidst, at vi vægtede alle de andre områder forud for selve straffesystemet.

Den vægtning præger ikke den redegørelse, som vi har på Folketingets bord i dag. Der er igen tale om, at man starter med at fokusere på selve straffesystemet. Det sættes i forgrunden, det er dér, initiativerne er taget; der er foreslået flere fængslingsmuligheder, der er besluttet mere politi osv.

Også når det drejer sig om selve de kriminalitetskategorier, der nævnes, kan man diskutere vægtningen: hvad er vigtigst at nævne? Er det vore nationale mindesmærker og den risiko, de er udsat for i forbindelse med hærværk? Eller er det de utrolig mange og alvorlige arbejdsskader, der sker, og som slet ikke er nævnt i forbindelse med beskrivelsen af kriminaliteten?

Jeg fremhæver det sidste, fordi vi forgæves har prøvet at få regeringen til at gøre disse

meget alvorlige handlinger, der foregår på arbejdspladserne, til egentlige straffelovsovertrædelser, men hidtil forgæves.

Der mangler også noget andet i redegørelsen. Vi ved udmærket godt, hvem der med størst sandsynlighed begår ny kriminalitet. Det er de indsatte, det er dem, der står over for løsladelse, det er dem, der får sådanne vilkår, når de kommer ud – og har sådanne vilkår i fængslerne – at det bestemt ikke motiverer til en ændret form for tilværelse, når straffetiden er udstået.

De sociale forhold i fængslerne og umiddelbart efter afsoning er ikke nævnt med et ord. Til gengæld har justitsministeren – det vil vi gerne sige tak for – til retsudvalget givet en orientering om, hvad man påtænker at foretage vedrørende disse emner. Det er vigtigt. Der er også gode forslag imellem, men de burde være prioriteret mindst lige så højt som de andre ting, der er nævnt inden for straffesystemet.

Jeg savner også nogle bemærkninger om brugen af § 49. Det er faktisk sådan, at man i øjeblikket, så vidt jeg ved, stort set ikke bruger muligheden for at behandle narkomaner og alkoholister, mens de afsoner, skønt man ved, at det er utrolig vigtigt, at man gør det. Hvis der er sket en ændring inden for det sidste par år, vil jeg være glad for at høre om det. Men der har i hvert fald været megen træghed dér. Men det er altså straffesystemet, og det er det, man starter med.

Om familiepolitikken – det tror jeg at vi alle sammen kan være enige i, og det understregede vi også under debatten i januar sidste år – siges der ikke så forfærdelig meget; der tales om, at fleksibilitet i arbejdstiden kan gøre det muligt for forældrene i højere grad at være sammen med børnene, og det er noget positivt, det er vi enige i. Men hvorfor tilsyneladende fuldstændig tage afstand fra og i praksis virke imod en nedsættelse af arbejdstiden? Det må dog være en fordel for børnene i højere grad, end der nu er mulighed for, at have begge forældre hjemme. Men dér prioriterer regeringen desværre andre hensyn end det, vi skal drøfte i dag.

Man kunne også tage spørgsmålet op, om vi overhovedet i vores kulturpolitik og familiepolitik giver forældrene lejlighed til på en ordentlig og rimelig måde at være sammen med deres børn, når de endelig har mulighed for at være hjemme. Jeg synes nok, at den